

Mihelyt megkaptam volt az Illyés Gyula címét, természetesen megköszöntem Neki az ő dedikált könyvajándékát. Mire postafordultával olyan meghatóan szép levelet kaptam Tőle, amelyet — bizony mondom — nem cserélnék el a kapott gyémántos, ill. rubintos rendjel kiüntetéseim egyikével sem. S hogy ezt én Neked megírom, nem dicsekszem vele, de számomra nagy öröm volt ez a levél és ezt meg kellett most osztanom Veled.

Ismételen hálásan köszönöm áldozatos fáradozásodat és jó egészséget kívánva kedves feleségeddel együttesen mindnyájan szeretettel és szívbéli várákozással — ölelünk

Kós Károly

Kolozsvár, 1975. XI. 7.

...Kezdem a még szeptemberben kapott és András kátok két meghatóan kedves fényképét tartalmazó leveletekkel. S ahogy elnézegettem akkor — s azóta többször — a két képet, mindig elgondoltam, milyen mindenekfelett nagy ajándéka is a jó Istennek a gyermek. Magamról tudom és tiszta szívvel kívánom, hogy egy hosszú életen keresztül legyen benne mindig olyan örömtők, mint amit születésével szerzett Nektek. S ezzel kapcsolatban jutott eszembe, hogy abban a most múlt esztendőben három — hitem szerint — egymást kölcsönösen szerető-be-csülő és ugyanakkor három generációt is képviselő magyar kultúremléknek volt része ebben a legnagyobb ajándékban: a kezdő férfikorosztályt képviselő Tasnádi Gábornak András fiacskájával, a még tevékeny öregkort képviselő Illyés Gyulának Bálint unokájával, s az aggastyánkorosztályt képviselő jó magamnak, a pontosan születésnapomon született Balázs nevű dédunokámmal (az ötödikkal)...

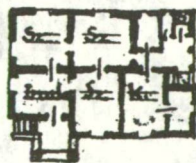
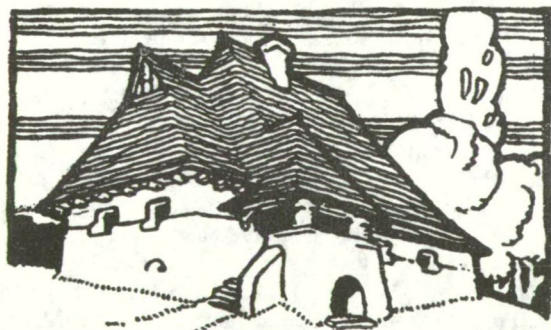
[Kolozsvár, 1977. I. 13.]

Kós Károlyra emlékezünk most decemberben századik születésnapján.

Ez év tavaszán meghalt Illyés Gyula.

A közzétett vallomások tisztelegjenek egyidejűleg Kós Károly és Illyés Gyula szellemének.

TASNÁDI GÁBOR

KÓS KÁROLY RAJZA